

Armas tallorahwas! kas ei olle teil himmo henda sāratse hä eenkojo perra sāda? Kui teile häad nōuwo pudup, sis antas teile sedda sōbralikkust mōisa-herradest hämelega. Se, ke sedda juttu om kirjotanu, om walmis, teile hä nōuwo nink oppetamissega abbis ollema; — fest temma om eſſi nellikümmend ajastaja moisa perris piddaja nink temma sūdda tuikap weel nisamma armust teiже wästa, kui enne temma norel eal. Tullewa ajastaja aig-ramatun fate teiже jálle temmasti middage kuulma.

Rõmustus kaddonu ommatse surma ülle.

Mes tōstat finna leino-håält,
Mo armas, koolja harwa våält,
Et finno höim sult lahkunu
Nink surma unnen uinunu,
Et perrato full' temma ello väit,
Nink temma armo håäl full' jánu väit.

2. Sa ifket tedda kurbussen,
Nink ihkat temma forjussen
Weel ütskord temma näggemist,
Ta sōbraliku höikamist,
Nink puhkat: oh, mo höim ei olle siin,
Ei lõppe fest mo hengen oht nink piin!

3. Sa otsit tedda wålja våäl,
Nink höikat tedda siin nink sääl,
Ja valset: náuda henda müll,
Et ma wōis tenno anda full';
Oh, kosta mulle ommast kōrgussest,
Nink pasta ni mo sōand kurbussest!